

UZASADNIENIE

Zaskarżoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego decyzją z dnia 24 października 2005r. Prezes Głównego Urzędu Miar, po rozpatrzeniu wniosku i prowadzących działalność gospodarczą ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją tego organu z dnia 19 września 20005r. umarzającą postępowanie w sprawie wydania decyzji o uznaniu uprawnień i cech nadanych w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie napraw, instalacji badań kontrolnych (okresowych i po naprawie) urządzeń kontrolnych stosowanych w transporcie drogowym - tachografów samochodowych- utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

Do wydania powyższej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym:

W dniu 23 czerwca 2005r. skarżący wnieśli do Głównego Urzędu Miar żądanie wydania decyzji o uznaniu uprawnień i cech nadanych w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie naprawy, instalacji i badań kontrolnych (okresowych i po naprawie) urządzeń kontrolnych stosowanych w transporcie drogowym - tachografów samochodowych. Do wniosku strona dołączyła m.in. kopię certyfikatu wystawionego w dniu 11 czerwca 2001r. przez niemieckiego przedsiębiorcę Roberta Bosch/IVEKA Automotive Technologies GmbH wystawionego dla

W uzasadnieniu wniosku strona wskazała, iż podstawą zgłoszonego żądania są przepisy o swobodzie przedsiębiorczości, to znaczy art. 10,39 i 43 Traktatu WE, Rozporządzenie Nr 3821/85 Rady (EWG) oraz fakt, że w/w niemiecki przedsiębiorca będąc urzędowo uznanym producentem tachografów i urządzeń kontrolnych, zgodnie z upoważnieniem Prezydium Rządu w Stuttgarcie z dnia 10 września 1999r. zarejestrował w Unii Europejskiej pod

numerem wnioskodawcę jako podmiot uprawniony do wykonywania przedmiotowej działalności.

Z uwagi na przyjęte w państwach Członkowskich rozwiązania prawne precyzujące kwestie nieuregulowane w Rozporządzeniu 3821/85 rozbieżnie ustalające zagadnienia pozostawione do decyzji Państw Członkowskich a nadto występujące wątpliwości związane ze stosowaniem art. 12 ust.1 w/w Rozporządzenia, w celu zapewnienia jednolitości stosowania prawa na obszarze UE, organ wystąpił do Komisji Europejskiej z prośbą o interpretację powołanego wyżej przepisu Rozporządzenia. Pismem z dnia 23 sierpnia 2005r. Dyrekcja Generalna ds. Energii i Transportu Komisji Europejskiej, udzieliła odpowiedzi na pismo organu, w którym dokonała interpretacji m.in. art. 12 ust.1 Rozporządzenia Rady (EWG) 3821/85 (pismo wraz z tłumaczeniem na j. polski w aktach adm.)

Prezes Głównego Urzędu Miar, decyzją z dnia 19 września 2005r., nr BL-021-D/ /TB/2005, działając na podstawie art.105§1 k.p.a. umorzył postępowanie z uwagi na jego bezprzedmiotowość. W ocenie organu w rozpatrywanej sprawie brak jest podstaw prawnych do merytorycznego jej rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu decyzji organ przywołał art. 16 c ust.1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001r. Prawo o miarach i stwierdził, że podstawą do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie naprawy, instalacji i badań kontrolnych (okresowych i po naprawie) urządzeń kontrolnych stosowanych w transporcie drogowym - tachografów samochodowych jest zezwolenie na wykonywanie takiej działalności wydawane przez organ właściwy w sprawach zezwoleń, którym na terenie RP jest Prezes Głównego Urzędu Miar. Organ podkreślił, że przedmiotowe zezwolenie jako decyzja administracyjna, jest jedynym rodzajem indywidualnego aktu administracyjnego wydawanym przez organy administracji publicznej Rzeczypospolitej Polskiej dotyczącym podjęcia i prowadzenia działalności gospodarczej wymienionej w art. 16 c) w/w ustawy.

Organ zwrócił uwagę, że co prawda w art. 8 ust.2 ustawy została przewidziana możliwość uznawania za równoważne w drodze decyzji odpowiednich dokumentów wydawanych przez zagraniczne instytucje metrologiczne, jednakże przepis ten dotyczy tylko i wyłącznie działań

podjęmowanych przez Główny Urząd Miar w ramach prawnej kontroli metrologicznej. Podobne kompetencje nie zostały nadane organowi administracji miar w sprawach dotyczących prowadzenia przez przedsiębiorców działalności w zakresie instalacji lub napraw, bądź sprawdzania, co jednocześnie przesądza, zdaniem organu, o braku możliwości wydania decyzji w sprawie uznania uprawnień i cech nadanych w Państwie Członkowskim.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona zarzuciła naruszenie przepisu art. 105 k.p.a., zasad ogólnych zawartych w rozdziale II k.p.a., art. 65 §1 k.p.a. Podniosła, że jej zdaniem, w rozpatrywanej sprawie nie zachodzi bezprzedmiotowość postępowania. Zarzuciła, że organ uznając się niewłaściwym do rozpoznania sprawy powinien ją przekazać do organu właściwego. W ocenie odwołujących się, uzyskany przez nich certyfikat nadał jej prawa we Wspólnocie. Ponadto, zdaniem strony, tachograf cyfrowy nie jest przyrządem, na który GUM może wydawać zezwolenia, natomiast ustawa Prawo o miarach wykracza poza zakres podmiotowy i przedmiotowy Rozporządzenia 3821/85

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku, decyzją z dnia 24 października 2005r.nr BL-021-D/ /TB/2005, na podstawie art. 138§1 pkt1 k.p.a. Prezes GUM utrzymał w mocy swoją poprzednią decyzję. W uzasadnieniu ponowił argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Odnosząc się do zarzutów strony zawartych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, organ stwierdził, że zarówno w polskim jak i unijnym ustawodawstwie brak jest odpowiedniego umocowania dla organów administracji publicznej właściwych na terytorium RP do wydania decyzji o uznaniu uprawnień uzyskanych przez stronę, potwierdzonych certyfikatem załączonym do wniosku. W tym stanie rzeczy za bezprzedmiotowe uznał wydanie postanowienia o przekazaniu sprawy do rozpoznania innemu organowi. Nietrafny, w ocenie organu, jest również zarzut przekroczenia podmiotowego i przedmiotowego Rozporządzenia 3821/85 albowiem przepisy ustawy Prawo o miarach jak i przepisy wykonawcze mają swoje umocowanie w treści art. 19 ust.1 tego aktu. Prezes GUM zaakcentował, że strona pomija przepis art. 12 ust.1 Rozporządzenia, który wyraźnie ustanawia upoważnienie do wprowadzenia reglamentacji przez Państwa Członkowskie w zakresie działalności

warsztatów i instalatorów dokonujących naprawy lub instalowania urządzeń rejestrujących. Zgodnie ze wskazanym unormowaniem, wyżej wymienione czynności mogą być podejmowane jedynie przez podmioty „uprawnione przez właściwe władze Państw Członkowskich”. Zdaniem organu, nie znajduje również uzasadnienia twierdzenie strony o nieumieszczeniu tachografów samochodowych w katalogu przyrządów pomiarowych albowiem są one wymienione w §2 wykazu przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej zamieszczonym w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 30 marca 2005r.(Dz.U.Nr 74,poz.653).

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję Prezesa GUM z dnia 24 października 2005r.

zarzucili naruszenie zasad ogólnych zawartych w rozdziale II k.p.a. a także art. 9, 65§1, 105 k.p.a. Błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie norm zawartych w prawie wspólnotowym.

W ocenie skarżących, przepisy prawa krajowego nie mają zastosowania w niniejszej sprawie. W piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2006r. złożonym na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w dniu 10 kwietnia 2006r. skarżący poszerzyli argumentację zawartą w skardze dotyczącą niezgodności prawa polskiego z prawem wspólnotowym i zaakcentowali, że przedmiotowy certyfikat uzyskali jeszcze przed przystąpieniem Polski do UE a wykonywane przez nich czynności serwisowo-kontrolne są honorowane we wszystkich krajach członkowskich UE. Zatem pogląd, że nie są ważne na terenie RP jest, w ich ocenie, nielogiczny.

Rozpoznając powyższą skargę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Ponadto, Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi- dalej jako p.p.s.a.).

Rozpoznając sprawę w świetle powołanych wyżej kryteriów, stwierdzić należy, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, że wniesione przez skarżących żądanie dotyczyło wydania przez Prezesa Głównego Urzędu Miar decyzji o uznaniu uprawnień i cech nadanych w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie napraw, instalacji badań kontrolnych (okresowych i po naprawie) urządzeń kontrolnych stosowanych w transporcie drogowym – tachografów samochodowych. Prezes Głównego Urzędu Miar umorzył postępowanie administracyjne na podstawie art. 105§1 k.p.a albowiem uznał, iż w rozpatrywanej sprawie brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy a zatem zachodzi konieczność umorzenia postępowania z powodu jego bezprzedmiotowości. Zdaniem organu, jedynym władczym aktem administracyjnym podejmowanym przez Prezesa Głównego Urzędu Miar w ramach zakresu jego działania jest wydanie zezwolenia na podstawie art. 16 c) ustawy Prawo o miarach do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie instalacji lub napraw oraz sprawdzania pod względem zgodności z wymaganiami określonych rodzajów przyrządów pomiarowych. Ustawa Prawo o miarach nie zawiera, zdaniem organu, upoważnienia dla Prezesa GUM do wydawania przez niego innych decyzji administracyjnych z zakresu wykonywania działalności gospodarczej obejmującej swoim przedmiotem wskazane wyżej kwestie. W ocenie organu nie można było również przekazać wniosku do innego organu (na podstawie art. 65§1 k.pa.), albowiem brak jest w ustawodawstwie RP oraz prawie wspólnotowym odpowiedniego umocowania dla organów administracji publicznej właściwych na terytorium RP do wydania decyzji o uznaniu uprawnień i cech nadanych w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie naprawy, instalacji i badań kontrolnych tachografów samochodowych.

Skarżący zarzucili, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 9 k.p.a, art. 65§1 k.p.a oraz art. 105 k.p.a.

W ocenie Sądu, podniesione zarzuty nie są uzasadnione. Z akt administracyjnych wynika bowiem, że strona uzyskała od organu pełną informację, co do przysługujących jej uprawnień w związku ze złożonym wnioskiem. W uzasadnieniu decyzji wydanej w dniu 19 września 2005r organ pouczył stronę, że stosownie do treści art. 16 c ust.1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 Prawo o miarach podstawą do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie instalacji lub napraw oraz sprawdzania pod względem zgodności z wymaganiami określonych rodzajów przyrządów pomiarowych jest zezwolenie na wykonywanie tej działalności wydawane przez organ właściwy w sprawach zezwoleń, którym na terytorium RP jest Prezes Głównego Urzędu Miar. W tym stanie rzeczy zarzut naruszenia art. 9 k.p.a jest nietrafny. Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia art. 105§1 k.p.a. Podstawą do uznania postępowania administracyjnego za bezprzedmiotowe jest między innymi, jak słusznie wskazuje organ, wniesienie żądania w sprawie, która nie podlega rozstrzygnięciu, co do istoty przez organ administracyjny. Sprawa administracyjna jest połączeniem wzajemnie uwarunkowanych elementów podmiotowych i przedmiotowych, dlatego też bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego może być spowodowana zarówno przyczynami o charakterze podmiotowym, jak i przedmiotowym. Bezprzedmiotowość postępowania może powstać wskutek okoliczności faktycznych, albo też mogą ją wywołać zdarzenia prawne. Co do zasady bezprzedmiotowość występuje wówczas, gdy brak jest któregośkolwiek z elementów konstruujących przedmiot postępowania. Ponieważ przedmiotem postępowania administracyjnego jest indywidualna sprawa administracyjna załatwiana w drodze decyzji administracyjnej przez organ administracji publicznej, zatem bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego należy pojmować jako refleks bezprzedmiotowości sprawy administracyjnej, która miała być rozstrzygnięta w trybie tego postępowania. W orzecznictwie sądowym przyjęło się twierdzić, iż z bezprzedmiotowością postępowania mamy do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia

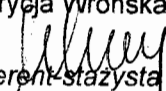
sprawy(por. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 1995r. SA/Łd 2424/94 ONSA, Nr 2 poz.80) Jeżeli zatem brakuje jednego z elementów konstrukcyjnych przedmiotu postępowania postępowanie takie staje się bezprzedmiotowe. Naczelny Sad Administracyjny w wyroku z dnia 23 stycznia 2003r. sygn II SA 428/021 stwierdził, że bezprzedmiotowe jest postępowanie z powodu braku podstawy prawnej do wydania decyzji w zakresie żądania wnioskodawcy. Należy zgodzić się z organem, że zakres zadań działania Prezesa GUM został ściśle określony w ustawie Prawo o miarach a w szczególności w art. 16 tejże ustawy. Przepisy powołanego aktu prawnego nie zawierają upoważnienia dla Prezesa GUM do wydawania przez niego decyzji w zakresie żądania zgłoszonego przez stronę. Takiej podstawy nie stanowią również, wbrew twierdzeniom strony, przepisy prawa unijnego. Należy w tym miejscu przywołać art. 12 ust.1 i art. 19 ust.1 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985r. w sprawie urządzeń stosowanych w transporcie drogowym (Dz.Urz.WE L 370 z dnia 31 grudnia 1985r. ze zm) oraz przepisy art. 10, art. 39 i art. 43 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Na mocy art. 12 ust.1 w/w Rozporządzenia, instalatorzy i warsztaty naprawiające tachografy muszą być uprawnione przez właściwy organ państwa członkowskiego do przeprowadzania instalacji lub napraw. Stosownie do art. 19 ust.1 Rozporządzenia przepisy wdrażające Rozporządzenie Nr 3821 ustanawiane są w prawie krajowym. Przepisy krajowe określają w szczególności kryteria w oparciu o które warsztaty mają być oceniane, procedurę przyznawania uprawnień oraz właściwe organy lub jednostki. W omawianym Rozporządzeniu brak jest uregulowań, które określałyby generalną zasadę wzajemnego uznawania przyznanych uprawnień instalatorom lub warsztatom. Z powyższego względu, jakiegokolwiek uprawnienie nadane przez Państwo Członkowskie danemu podmiotowi jest ważne tylko i wyłącznie w tym Państwie Członkowskim. W przypadku Polski, uprawnienia do prowadzenia działalności z zakresu napraw lub instalacji oraz sprawdzania tachografów samochodowych należą do wyłącznej właściwości Prezesa GUM, który wydaje zezwolenie na prowadzenie takiej działalności i kontroluje działalność warsztatów lub instalatorów. Z analizy przepisów omówionych wyżej aktów prawnych wynika również, zdaniem Sądu, że brak jest umocowania dla innych organów administracji

publicznej do wydania decyzji zgodnej z żądaniem strony a zatem Prezes GUM nie miał podstaw do wydania postanowienia o przekazaniu sprawy według właściwości na podstawie art. 65§1 k.p.a. W tym stanie rzeczy nie można podzielić stanowiska strony, co do naruszenia przez organ tego przepisu.

Mając powyższe na uwadze należało skargę oddalić na podstawie art. 151 p.p.s.a

Za zgodność z oryginałem
Na oryginale właściwe podpisy

Patrycja Wrońska

referent-stażysta